

Què diu Jesús sobre la pregària (2)

Ja vam dir la vegada anterior que per a una pregària cristiana autèntica és essencial conèixer i meditar els ensenyaments de Jesús sobre la pregària, que els deixebles van escoltar, conservar i lliurar a les comunitats cristianes, i que han estat viscuts pels creients fins que es van dipositar a l'Evangelí. Continuem considerant aquests ensenyaments.

(1) □ □ “*Quan preguis, entra a la cambra més retirada...*” (Mt 6, 6)

La persona creient viu la seva fe en comunitat, i ha de pregar juntament amb els altres germans i germanes; la pregària comuna és també una escola de pregària.

Ara bé, la pregària comunitària no és suficient: necessitem també la interiorització, tractar personalment Déu de tu, quan els altres no són presents físicament al nostre costat; necessitem pregar en solitud, a part, de manera personal. Això, que és una acció individual, no és de cap manera un acte d'individualisme, sinó la possibilitat de trobar Déu en el secret del cor, fruir de la mirada de Déu sobre cadascú de nosaltres, sentir com ens parla personalment, i de forma irrepetible i única. La invitació de Jesús de pregar en el secret, a més de ser un remei contra la temptació de pregar per ser vistos i admirats pels altres, és una forma de diàleg íntim i amorós amb Déu, d'estar cara a cara amb l'Invisible. És l'ocasió de dirigir-se a Déu amb llibertat, d'acollir la seva Presència, de captar com és proper, com està a la porta i truca.

Deia Martin Buber: “Si creure en Déu significa parlar d'Ell en tercera persona, no crec en Déu. Si creure en Ell vol dir poder parlar amb Ell, aleshores crec en Déu”. Potser sabem parlar de Déu... però sabem també parlar a Déu?

La nostra pregària no es pot nodrir només de la pregària comuna; hem de fer un camí de pregària personal, de trobament i de diàleg cara a cara amb Déu. Precisament oferir una ajuda en aquest camí és l'objectiu d'aquesta Escola de Pregària.

1. **Faig silenci en el meu interior...**

2. **...sento que estic en la presència del Pare...**

3. **...i sento la seva mirada sobre mi...** Com si es tractés d'una llum que m'il·lumina, o del sol; com la mirada de la mare sobre el nen que té als braços... Miro de sentir-me una estona així, el temps que vulgui.

4. I, a partir d'aquí, puc observar què és el que això produeix en mi, o li puc parlar, o puc escoltar què em diu a través de les coses que vaig vivint... (es poden recuperar altres propostes semblants d'algunes edicions anteriors).

